

MADS VESTRUP var imidlertid kommen ud af Gaarden og stred sig hjemad mod den haarde Yind. En storskygget Kasket med Knap oveni Pulden sad ham ned paa Ørene, og han støttede sig tungt til en Kæp af den Slags med Strop, som Markedsprangerne bærer paa Haandleddet.

Til den ene Side laa de milebrede Enge og den skjulte Fjord, til den anden rejste Landet sig som en Vold med stejle, nøgne Lerskrænter. Landevejen fulgte paa det første Stykke Engbredden men bøjede derpaa brat af og steg tilvejs gennem et Skaar i Bakkerne. Her naaede han Skoven, hvis høstlig-røde Løvmasser lukkede sig om ham som et brølende Baal.

Trods sit voldsomme Sjælsoprør havde han ikke glemmt at smøge op forneden for at skaane sine Søndagsbukser, som han havde taget paa i Anledning af Besøget paa Herregaarden. Men hans Tanker var i Himlen. Deroppe knælede han for sin Gud og spurgte bævende, hvorlænge han endnu vilde taale den aabenlyse Forhaanelse. Vilde han dog ikke snart komme i sin Almagts og Herligheds Vælde og nedslaa denne triumferende Satansyngel, der indbildte Menneskene at kunne forvandle Livet til en Sum af straffefri Nydelser og Døden til en vellystfuld Hendaanen?

Han svarede sig selv: men lad dem kun trodse!